

Obaga de la Muga

Gisclareny

Ubicació

Comarca:	Berguedà
Lloc/Adreça:	Al vessant nord de la Muga, davant del mas homònim i sota la Solana de Murcarols
Emplaçament	Camí de Bagà a Molnell (PK.5), Ptrendre la pista tancada fins al final. Continuar per camí fitat
Alçada:	1188
Coordenades:	
Latitud:	42.27626
Longitud:	1.77166
UTM Est (X):	398712
UTM Nord (Y):	4681180

Classificació

Número de fitxa	08093 - 41
Àmbit:	Patrimoni natural
Tipologia	Zona d'interès
Estil / època:	Mesozoic
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	Zona de difícil accés on no hi ha camí per arribar-hi i això provoca que sigui un dels paratges més salvatges i ben conservats del Parc Natural del Cadí Moixeró
Protecció	Legal
Observacions protecció:	PEIN. Llei 37/1966 de 31 de maig; Decret 353/1983
Accés	Obert
Ús actual:	Altres
Titularitat	Privada
Titular:	08092A002000340000YW
Autoria de la fitxa	Pere Cascante i Torrella
Data de registre de la fitxa:	dg., 22/12/2019 - 01:00

Descripció

Es tracta d'una obaga situada entre la capçalera del Puig Terrers i Pleta de Molnell i el salt de Murcarols i casa de Murcurols en el vessant sud de la serra de Molnell i just davant de les ruïnes de la masia de la Muga i també de la serra d'Oreis. Està delimitat pel torrent de la Muga caracteritzat pel seu paisatge càrstic de goles i estrets engorjats on abunda la salamandra i el tritó pirinenc. Aquesta obaga és de boscos caducifolis de faig (*fagus sylvatica*) que tant a les primaveres i sobretot les tardors experimenten un bosc de tots colors. Es troba en un indret molt salvatge en plè parc natural del Cadí Moixeró on hi ha una gran abundància de fauna protegida i també flora. Correspon amb un dels paratges de més bellesa del Parc Natural que ha sabut preservar els seus trets més originals.

Observacions:

Zona de difícil accés sinó és per mitjà de senders fitats, poc conegut entre els excursionistes i també molt poc senyalitzat. Aquest fenomen ha provocat que sigui una de les reserves naturals més importants del Parc Natural del Cadí Moixeró. Correspon amb l'hàbitat Corine 41.142 o fagedes mesòfiles latepirinenques caracteritzades per un domini del faig però s'hi poden trobar altres arbres com ara el tell, el pi roig, el bedoll o algun avet. L'estrat arbustiu és variable ja que pot ser pràcticament inexistent a estar cobert completament de boix. Les plantes que s'hi fan són pròpies dels boscos caducifolis centre europeus. Abasta els vessants ombrívols de qualsevol pendent així com també els fons de barrancs i peus de vessant.

Història

La necessitat de protegir l'àrea de la serra del Cadí figurava ja en les previsions de planificació regional que va fer, el 1932, la Generalitat de Catalunya de l'època republicana.

Això es va tornar a plantejar, molts anys després, en el Pla provincial de Barcelona del 1963, que preveia espais naturals a la zona. El 1966 es va promulgar la llei que establia la Reserva Nacional de Caça del Cadí, la qual inclou actualment, a més de la zona que avui és parc natural, les serres del Verd i de Port del Comte. Aquesta llei, encara vigent, ordena els recursos de la fauna de manera que el seu aprofitament cinegètic pugui representar una font d'ingressos per a les poblacions que en formen part.

Una altra figura de protecció inclosa dins l'espai que ocupa el Parc Natural és el Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca, declarat per la Llei 6/1982, de 6 de maig, de la Generalitat de Catalunya, que comprèn, a més de la muntanya del Pedraforca, la vall de Gresolet.

Finalment, per mitjà del Decret 353/1983, de 15 de juliol, de la Generalitat de Catalunya, i a instàncies del Parlament de Catalunya, es va crear el Parc Natural del Cadí-Moixeró. En l'àmbit europeu, el setembre de 1987, d'acord amb la Directiva 79/409 CEE, el Parc va ser declarat Zona d'Especial Protecció per a les Aus (ZEPA) i, anys més tard, mitjançant una Decisió de la Comissió de 22 de desembre de 2003, es va aprovar el seu ingrés a la regió alpina dins la Xarxa Natura 2000, ja que és l'espai protegit català amb un nombre més gran d'hàbitats i espècies de flora i fauna d'interès europeu (30 en cada cas), d'acord amb la Directiva d'hàbitats de la Unió Europea.

Bibliografia

CASÒLIBA; J (2015). Àrees d'interès geològic al Parc Natural del Cadí Moixeró. Fitxa núm. 23.
CORTINA RAMOS. A; GORDI I SERRAT.J (2007). Carta del Paisatge del Berguedà. Pacte per a la

protecció. Gestió i millora dels paisatges del Berguedà.

GENERALITAT DE CATALUNYA. DEPARTAMENT DE MEDI AMBIENT. PARC NATURAL DEL CADÍ MOIXERÓ (2013). Patrimoni cultural i natural.

DDAA. Mapa hàbitat corine 1:10.000. Parc Natural del Cadí Moixeró.

DDAA. Manual del hàbitats ens els boscos de Catalunya. Vol VI. Boscos. Generalitat de Catalunya.

